

Ο ΕΛΛΗΝ ΚΛΕΦΤΗΣ

Ἀναβαίνων ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν καὶ χιονοσκεπάστων κορυφῶν τῆς Πίνδου, τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τοῦ Ταυγέτου, ἔβλεπε τὴν ἀχανῆ καὶ μειδιῶσαν φύσιν, τὸν γλαυκὸν τῆς οὐρανόν, καὶ στενάζων ἀνετόλει τὴν πάλαι εὐκλειαν, καὶ δακρύων ἐχαιρέτιζε ταύτην, διὰ τῶν ἥρωϊκῶν του ἁσμάτων.

Ἐπὶ τῶν ὁρέων ὁ Ἕλληγν Κλέφτης ἐλεύθερον διήγε τὸν βίον, καὶ ἀποβλέπων εἰς ἔνδοξον μέλλον, προητοιμάζετο, ἵνα χύσῃ καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός του, ὡς ἄλλος Στέντωρ φωνῶν «Ὁ φίλη Πατρίς, ὦ φιλότατῃ Ἐλευθερία.»—Ὁ στόνος δὲ τοῦ βαρυαλγοῦντος τούτου Ἕλληγνος, ἐξερχόμενος βροντώδης τῶν θασέων αὐτοῦ στέρνων, ἰσχυρότερος ἀντήχει εἰς τὰς χλοαζούσας κοιλάδας. Τὸ ἄσμα τοῦ Ρήγα, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς δουλείας χρόνοις, πλειστάκις ἐκ τῶν ὁρέων ἀπήχησεν εἰς τὰς πεδιάδας, ὁ δ' ἔνδοξος θάνατος μυριάκις προτιμότερος ἦν, μακρὰς καὶ ἀδόξου ζωῆς.

ὑπὸ τοιούτων κακουχιῶν, σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν, πιεζόμενος ὁ Ἕλληγν Κλέφτης, ἀτρέπτως ἠρείδετο ἐπὶ τῶν οἰκείων δυνάμειν καὶ ἀκραδάντως ἤλπιζεν ἐπὶ τὴν θείαν πρόνοιαν καὶ παντοδυναμίαν, τὴν ὅποιαν τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ἐξεκόντισεν ἡ ποιητικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ Εὐριπίδου·

Πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραινοῦσι θεοί.
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη
Τῶν δ' ἀδοκίτων πόρον εὔρε θεός

Διωκόμενος ὁ Ἕλληγν Κλέφτης εἰσέδυν εἰς λόχμας· ἐκεῖ πρὸ τῆς μελαίνης σκιάς τῆς ὑπερηφάνου ἐλάτης καὶ τοῦ ψιθύρου τῆς βαλσαμώδους πνοῆς τῆς, ἐκρέμα τὴν πάλαν καὶ τὸ ἥρωϊκόν του καρυοφύλλι καὶ νύκτωρ ὑπὸ τὸ εἰσοῦσον, ἔστιν ὅτε, διὰ τῶν φύλλων ἀμυδρὸν φῶς παρηγόρου σελήνης, κατεκλίνετο ἠρηνολογῶν καὶ ψάλλων, συντρόφους ἔχων ἀφ' ἑνὸς τὰ νυκτόβια πτηνὰ καὶ τὴν ἀντηχοῦσαν κοιλάδα ἀφ' ἑτέρου. Πλήγν, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ κατισχύσῃ τῶν χρυσῶν ἐκεῖνου ὀνείρων. Ὡς δὲ τὴν νύκτα διαδέχεται ἡ ἡμέρα, οὕτω καὶ τὴν τετραιώνιον δουλείαν θεόθεν ἐπέπρωτο, ἵνα διαδεχθῇ ἡ ἐλευθερία· καὶ ὁ εἰλικρινῆς ταύτης λάτρις, ὁ ὀρεσίβιος Κλέφτης, μεθ' ἑπταετῆ αἱματηρὸν καὶ ἀπεγνωσμένον ἀγῶνα, ὡς ἄλλος, κατὰ Μίλωνα, πρωτόπλαστος, γονυπετῆς προσεκύνησε καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐχαιρέτιζε διὰ παντός τὸν ἀνατείλαντα λαμπρὸν τῆς ἐλληνικῆς ἐλευθερίας ἥλιον.

Πάτρις, 25 Μαρτίου 1891

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ν. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ